

JUSTITSMINISTERIET

Folketinget
Retsudvalget
Christiansborg
1240 København K
DK Danmark

Dato: 12. april 2019
Kontor: Straffulbyrdelseskontoret
Sagsbeh: Karen Brøgger Nielsen
Sagsnr.: 2019-0030-2118
Dok.: 1064736

Hermed sendes besvarelse af spørgsmål nr. 477 (Alm. del), som Folketingets Retsudvalg har stillet til justitsministeren den 26. marts 2019. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Peter Skaarup (DF).

Søren Pape Poulsen

/

Anders Aagaard

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

T +45 7226 8400
F +45 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål nr. 477 (Alm. del) fra Folketingets Retsudvalg:

”Vil ministeren i forlængelse af svar på REU alm. del – spørgsmål 384 sende den del af besvarelsen, som ikke indeholder fortrolig information, til udvalget, således at denne del af besvarelsen kan blive offentligt tilgængelig?”

Svar:

Justitsministeriet har drøftet med Rigspolitiet og Direktoratet for Kriminalforsorgen, hvilke dele af Justitsministeriets besvarelse af 13. marts 2019 af spørgsmål nr. 384 (Alm. del) fra Folketingets Retsudvalg, der kan gøres offentligt tilgængelig.

Nedenfor er gengivet de dele af Justitsministeriets besvarelse af 13. marts 2019 af spørgsmål nr. 384 (Alm. del) fra Folketingets Retsudvalg, som kan gøres offentligt tilgængelige:

”Justitsministeriet har til brug for besvarelsen af spørgsmålet indhentet følgende udtalelser fra henholdsvis Rigspolitiet og Direktoratet for Kriminalforsorgen, som jeg kan henholde mig til:

Rigspolitiet har oplyst følgende:

”Rigspolitiet har til brug for besvarelsen indhentet en udtalelse fra Sydsjællands og Lolland-Falsters Politi.

[...]”

Direktoratet for Kriminalforsorgen har oplyst følgende:

”1. Som det fremgår af Justitsministeriets besvarelse af 31. januar 2019 af spørgsmål nr. 1176 fra Folketingets Retsudvalg har det ikke været muligt ud fra Kriminalforsorgen Sjællands undersøgelser at få afklaret, hvordan tidspunktet for undersøgelsen er kommet de personer, der medvirkede til befrielsen, til kendskab.

[...]

Som det fremgår af ovennævnte besvarelse af spørgsmål nr. 1176 oplyste Kriminalforsorgen Sjælland, at den indsatte den pågældende dag ca. kl. 17.45 telefonerede til sin mor. Det fremgår videre af besvarelsen, at en fængselsbetjent havde til opgave at påhøre samtalen, og at hospitalsbesøget den næste dag ikke blev omtalt af den indsatte. Samtidig er det anført, at grundet

den tekniske opsætning af telefonsystemet kunne fængselsbetjenten alene høre den indsatte del af samtalen.

[...]

Da fængslet ikke havde sikkerhed for, at det var moren, der besvarede opkaldet, burde det af den ovennævnte besvarelse af spørgsmål nr. 1176 være fremgået, at Kriminalforsorgen Sjælland ikke med sikkerhed kunne fastslå, at den indsatte ringede til sin mor på det pågældende tidspunkt. Kriminalforsorgen Sjælland har beklaget, at dette ikke fremgik af besvarelsen.

2. Efter den pågældende episode er der indført en standardprocedure om planlægning af udgang til ikke-akut sundhedsbehandling for indsatte, der i lukkede fængsler og arrester ikke har tilladelse til udgang med henblik på at besøge bestemte personer. Det fremgår således bl.a. af standarden, at den indsatte først skal orienteres om tidspunktet for afvikling af udgangen umiddelbart før afgang, og at den indsatte herefter skal overvåges af personalet for at undgå, at den indsatte kan kommunikere med indsatte eller andre. Hvis det er nødvendigt, at den indsatte får kendskab til afviklingen af f.eks. et hospitalsbesøg på et tidligere tidspunkt end umiddelbart før afgang (f.eks. hvis den indsatte af lægelige grunde skal faste), skal der efter en konkret vurdering iværksættes foranstaltninger for at begrænse den indsatte mulighed for at kommunikere med medindsatte eller andre. Der kan f.eks. være tale om udelukkelse fra fællesskab, begrænsninger i adgangen til at telefonere eller i begrænsninger i retten til besøg. Der henvises i øvrigt til den samtidige besvarelse af spørgsmål nr. 385.

Den pågældende standardprocedure er indført bl.a. med henblik på at undgå en situation som den foreliggende, hvor en indsat i et lukket fængsel uden udgangstilladelse tilsyneladende har kunnet kommunikere med en udenforstående om tidspunktet for et forestående hospitalsbesøg. Kriminalforsorgen finder imidlertid, at der uafhængigt af dette tiltag er behov for at overveje yderligere tiltag i relation til procedurerne for indsatte adgang til at telefonere fra lukkede fængsler. Dette er nærmere beskrevet nedenfor under pkt. 3.

3. Det fremgår af den ovennævnte besvarelse af spørgsmål nr. 1176, at der på den fængselsafdeling, hvor den indsatte var placeret, ikke er mulighed for at telefonere ved brug af den såkaldte korttelefonordning, hvorefter en afsoner på en almindelig fællesskabsafdeling normalt har mulighed for at telefonere til 10 telefonindehavere, som forinden skal godkendes af kriminalforsorgsområdet. Telefonsamtalerne efter denne ordning, der foregår fra en telefon opsat på afdelingen, optages og kontrolleres efterfølgende stikprøvevis. Ifølge reglerne er det en forudsætning for tilladelsen, at telefonindehaveren, som ønskes god-

kendt, skriftligt har givet samtykke til, at der til brug for sagen indhentes oplysninger om den pågældende i Det centrale Kriminalregister, og at fængslet herefter har indhentet oplysninger om den pågældende i Det centrale Kriminalregister.

Direktoratet for Kriminalforsorgen har bl.a. i lyset af nærværende sag iværksat en undersøgelse af, hvilke yderligere tiltag som kan iværksættes for at give en større grad af sikkerhed for, at der er sammenfald mellem telefonindehaveren og den person, som den indsatte har angivet at ville ringe til. Sådanne foranstaltninger vil i givet fald skulle indføres i lukkede fængsler ved såvel telefonopkald, der foregår efter den såkaldte korttelefonordning, som ved telefonopkald, der foregår ved personalets mellemkomst som i den omhandlede sag. Der kan f.eks. være tale om en nærmere fastlagt procedure for, hvordan der skal foretages undersøgelse af det telefonnummer, som den indsatte ønsker at telefonere til og af den person, der angives at være indehaver af telefonen.

Direktoratet for Kriminalforsorgen skal dog påpege, at det trods eventuelle yderligere tiltag ikke vil kunne sikres, at den indsatte i forbindelse med telefonopkaldet taler med personer, som ikke er godkendt af kriminalforsorgen. Det kan f.eks. være tilfældet ved viderestilling af opkaldet, eller ved at en anden person får overladt telefonen, som der er ringet op til. Det bemærkes i den forbindelse, at den indsatte ved eventuelt misbrug af tilladelsen konstateret ved personalets påhør eller ved en efterfølgende aflytning af samtalen kan ikendes en disciplinærstraf.”